

‘Santo subito’!

L'estrena de Josep Guardiola com a entrenador del primer equip del Barça ha estat immillorable. El de Santpedor ha espremut fins a l'última gota de qualitat d'una plantilla dominada per jugadors formats a la Masia. Els barcelonistes desplaçats a Roma en van gaudir, i ho recordaran eternament.

VÍCTOR MACEDA

Ni el millor guionista de Hollywood no hauria redactat una història tan reeixida. El FC Barcelona va estrenar el curs 2008-2009 trasbalsat per una moció de censura que va endur-se mitja directiva, amb un entrenador novell que tan sols havia preparat un equip de tercera divisió i sense dues de les grans estrelles de l'última dècada, Ronaldinho i Deco. Per si no hi havia prou, el Barça va començar a disputar partits oficials enmig de l'agost –l'eliminatòria prèvia de la Champions League contra el Wisla de Cracòvia, atès que el club no s'hi havia classificat directament, en quedar tercer a la Lliga–, i l'inici del campionat espanyol no va poder ser més decebedor: derrota a Sòria i empat a casa contra el Ràcing de Santander... 1 punt de 6.

D'aquell panorama dantesco fins al final més diví possible. Una triple corona inèdita al gloriós palmarès del club i culminada a tocar de la ciutat més històrica del planeta. Imperial Barça, sí senyor. *Ave Barça!* Més enllà dels títols –en ocasions, vénen condicionats per un factor imponderable anomenat sort–, aquesta temporada el club català ha llegat partits per al record. Se'n destaca, és clar, el 2 a 6 al Santiago Bernabéu contra el Reial Madrid, però ni aquell resultat èpic no pot ocultar més exhibicions: el 4 a 0 contra el València, el 6 a 1 contra l'Atlètic de Madrid, el 0 a 3 al camp del Sevilla, el 5 a 2 contra l'Olympique de Lió o el 4 a 0 contra el Bayern de Munic. Tot plegat sense oblidar, tampoc, primeres parts delicioses contra equips menors com ara el Deportivo de la Corunya, el Reial Valladolid o l'Almeria, i remuntades hivernals inversemblants a camps complicats com els de Santander i Pamplona. Les cireretes del pastís no sols ho són els títols, sinó també els rivals contra els quals han estat aconseguits: Reial Madrid, Athletic Club i Manchester United. El primer, incapaç de superar els culers tot i guanyar 18

VÍCTOR MACEDA

Els guanyadors de la Champions League 2008-2009, al centre de totes les mirades, incloses les dels perdedors. 45 minuts després d'acabar-se el partit, els aficionats del Barça romanien al camp, delerosos perquè no acabara una temporada de somni. Joan Laporta, que acumula dues copes d'Europa i tres lligues en només 6 anys, es mostrava confiat davant el núvol de periodistes, la vigília del partit. El papa no s'hi va pronunciar.

partits i empatar-ne només un en tota una volta de competició. El segon, rei de copes fins que el Barça va superar-lo als anys 90, representa el romanticisme elevat al màxim exponent. El tercer, ras i curt, és l'equip més internacional del planeta, que compta amb més seguidors i que era vigent campió d'Europa. Fins ara.

Ja ho deia Enrico Sisti a *La Repubblica* la vigília de l'èxtasi romà: "Barcelona i Manchester. Els millors del món es disputen no tant la final de la Champions del 2009 com la final més simbòlica dels darrers deu anys de futbol internacional. Impossible pensar en un partit més ric, en un xou més atractiu." L'endemà de la contesa, la crònica de Luigi Ferrajolo a *Il Corriere dello Sport* deia que "tots hem somiat sempre tenir un equip com el Barcelona; no n'hi ha hagut mai cap de tan bonic i tan fort, és l'autèntica estrella d'Europa. Dir que ha merescut guanyar la Copa d'Europa és dir ben poca cosa, ha donat una autèntica lliçó al Manchester United i ens han regalat una hora i mitja d'espectacle pur".

De vegades guanyen els bons, és cert. Fins i tot en temps de crisi econòmica. Ni que fora perquè la samarreta del Manchester United és patrocinada per l'asseguradora AIG –que ha rebut 170.000 milions de dòlars públics per sanejar els comptes, 165 dels quals, malgrat la "indignació" de Barack Obama, s'han transformat en bonificacions als directius que van afonar l'empresa–, mentre el Barça llueix el logotip d'Unicef en canvi d'abonar un mínim d'un milió i mig d'euros anuals a l'ONG, el club català ja mereixeria l'admiració universal.

Londres, París, Roma. A la capital italiana abundaven les samarretes blau-grana amb aquesta triple inscripció a l'esquena. El risc de perdre un partit en què els anglesos –segons les cases d'apostes– eren favorits no acovardia ningú. La confiança dels culers en el seu equip era encara més gran. De fet, mai no n'han tinguda tanta. Potser perquè mai no hi havia hagut un planter tan identificat amb els colors i un equip tècnic, també casolà, tan entestat a tre-

ballar fins a l'últim detall. La tercera Copa d'Europa –exhibida durant les 72 hores abans del matx al davant del Coliseu– només podia prendre direcció Barcelona i ardonir el cercle virtuos iniciat a Londres el 1992 i continuat a París el 2006. Ara només resta Berlín.

L'aflluència de personalitats a Roma evocava les trobades presidencials que hi han sovintejat darrerament. En aquest cas era Laporta, qui feia de primer ministre estrella. La rebuda de què va ser objecte el dia abans del partit a la plaça de Campidoglio, al davant del museu Capitolini, era digna d'una trobada del G7.

L'endemà, com cada dimecres, el papa feia la seua tradicional audiència general a la plaça de sant Pere. En aquesta ocasió, molt menys blanca que de costum. Alguns seguidors barcelonistes van fer-hi cap, i no precisament per escoltar el sant pare, sinó que s'estimaven més escalfar la gola per al partit del vespre. Uns càntics que també pronunciaven culers vinguts d'arreu del món. Del Japó, de Mèxic, de Mali... L'impacte global del futbol és indiscu-

Manel, arribat des de Tàrrrega amb un amic, comentava a totes les televisions que havien fet en tàndem els 1.500 quilòmetres, i s'ho empassaven. La bandera del Barça ocultava els missatges que de fa segles la gent deixa a Pasquino. Els italians apostaven pel Barça, com aquest senyor que va jugar-se 10 euros que Iniesta obriria el marcador. L'imitador de Puyol, exultant. La diversitat dels seguidors blau-grana és extrema. Més que un sentiment, sense dubte.

tible, i encara més a l'era d'internet. El triomf del Barça a Roma significa un salt de qualitat en aquest sentit, ja que es tracta del partit de clubs més important de l'any, i en aquest cas enfrontava dos dels cinc equips –conjuntament amb el Liverpool, el Chelsea i el Reial Madrid– més seguits a Àsia, que ve a ser una mena d'Eldorado per als grans equips de futbol, delerosos d'ampliar els seus recursos.

Pel que respecta als amfitrions del gran esdeveniment, la majoria mostrava la seua simpatia pel Barça. Hi ajuda el nexa comú que és la Mediterrània, però també un recel evident envers el futbol anglès, que en ben pocs anys ha superat l'espanyol i sobretot l'italià, quant a interès informatiu. Amb tot, els romans més joves mostraven la simpatia per Cristiano Ronaldo i, com a conseqüència, per l'United. És això, que té la soci-

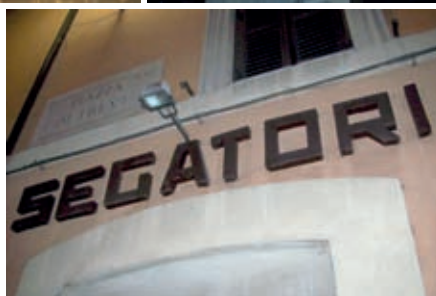
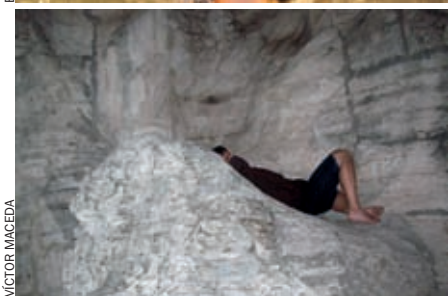
etat mediàtica del segle XXI. No és més bon futbolista que Lionel Messi, però el portuguès té una imatge més consolidada, pel que fa al màrqueting.

Dividits però no enemistats, Luca i Marco, una parella de xics de Càller, hi assistien expressament per seguir en directe el partit i, encara més, l'ambient que s'hi vivia. L'un, amb la samarreta del Barça, i l'altre, amb la del Manchester. Ambdós amb una bandera de Sardenya penjada a la cintura i diaris a la mà. En arribar a Roma van trobar-se amb Manel i el seu col·lega, que ja feia un parell de dies que havien arribat des de Tàrrrega (Urgell). Segons la versió emesa a diverses televisions, havien arribat en el tàndem amb banderes del Barça, de què no se separaven. En realitat, però, amb bicicleta tan sols havien recorregut els 29 quilòmetres que separaven Roma de la casa rural on eren allotjats

aquells dies. "L'hem intercanviada amb la nostra i hem vingut amb furgoneta. A tothom que ens ho demana, però, els diem que hem vingut amb tàndem des de Lleida... I s'ho creuen. Sortim a totes les teles de lo món!"

Per uns dies, Roma no sols va ser la capital d'Itàlia, sinó també la de la llengua catalana. S'hi sentien totes les variants possibles. Com la d'un grup de joves de Pedreguer (Marina Alta), sense entrada però amb ganes de buscar una eixida als seus anhels de festa. Van comprar un ram de roses roges i n'anaven repartint, a les italianes amb què s'encreuaven. De sort, ben poca, però... Tota va quedar concentrada als primers minuts del partit contra els anglesos, quan el Barça va ser a punt de rebre un gol que hauria costat molt de capgirar.

Des de Sa Pobla, un nombrós grup de culers reunits al voltant de la penya

Només de xiular la fi del partit, els barcelonistes que no havien accedit a l'estadi van llançar-se a la Fontana di Trevi, un dels símbols de Roma. A la plaça hi va arribar de seguida un grup de capellans seguidors del Barça, com aquest valencià. A sota, un afeccionat, mimetitzat a la font com un mussol, aliè als crits dels culers i a l'atenció de la policia. Com si es tractara d'un disseny, a la plaça hi ha el comerç Segatori.

local i del seu president –que duia una de les últimes samarretes fetes servir per Guardiola al Barça, signada i tot– no perdien l'ocasió de remuntar-se als anys 80, quan “el Mallorca ens va robar l'ascens a la segona divisió!” “A Sa Pobla no trobareu ni una persona que siga del Mallorca, tots tenim al cap aquell partit, aquell allargament innecessari decretat per l'àrbitre, que no va xiular la fi fins que van marcar-nos un gol!”, repetien.

Prop de la plaça Navona, centre neuràlgic de Roma, l'estàtua dedicada a Pasquino apareixia tenyida de blau-grana. Per una vegada no sols era decorada amb tot d'escrits satírics –com passa des del segle XVI, fins i tot contra la nissaga dels Borja–, sinó que també en penjava una bandera del Barça.

A la plaça del Panteó, l'imitador de Carles Puyol al programa *Crackòvia*, de TV3, mirava de reunir seguidors catalans per fer-hi un gag:

—Escolteu, veniu i farem una merda d'esquetx!

Es tractava de fer veure que Puyol caminava per Roma per copsar-ne l'ambient i que no trobava ningú... Fins que el grup que havia reclutat de cop i volta bramava allò de “Cooooooooopa, Llliiiiga i Champions, Champions!”, una canta-

rella que s'ha fet ben famosa i que encara ho serà més, atès que s'ha fet realitat per primera vegada a la història.

Més d'un afeccionat del Manchester va confondre Puyol amb l'autèntic Puyol, fins al punt que un jove d'edat mitjana se'l va quedar mirant amb la boca badada una bona estona.

Per a bocabadat, però, el capellà valencià que celebrava la victòria del Barça a la Fontana di Trevi. Els *carabinieri* ja hi havien fet acte de presència, tot desallotjant les desenes de barcelonistes sense entrada que s'hi havien llançat de cap només d'acabar-se el partit, i un grup de tres catalans van adreçar-se a aquest capellà, impulsats en veure-li la cara tímudament pintada de blau i de grana:

—Ei, aquest matí hem anat al Vaticà, i hi hem vist el papa! Era allà, fent una conferència!

—Collons, deus voler dir que deia missa!

—No sé què hi feia, però era allà.

El jove capellà va mirar de superar l'esglai cantant i botant enmig de la massa. A una cantonada de la plaça, com si fora un missatge encriptat del més enllà, la marquesina d'un comerç lluia més que mai: deia Segatori.

VÍCTOR MACEDA

(València, 1976) “Encara que sobretot hi escric de política, a EL TEMPS també he tingut la sort de cobrir *in situ* dues de les finals de Champions League disputades pel FC Barcelona, el meu equip de l'ànima. Van ser les de París (2006) i Roma (2009), guanyades amb angúnia i solvència, respectivament. En el segon cas, vaig elaborar aquest reportatge que, d'alguna manera, homenatjava el millor Barça de tots els temps: el del triplete, que en acabar l'any seria conegut com el de les Sis Copes. Un conjunt on predominava la gent formada a la casa, liderat per Lionel Messi, entrenat per Josep Guardiola i presidit per Joan Laporta. Presenciar la consagració d'aquell equip etern a la Ciutat Eterna em va fer sentir un autèntic privilegiat.”